

[Erlendsson]

med på den alleralvorligste måde, fordi problemet er blevet så stort, som det er.

Nu forstår jeg på ministeren, at han i og for sig synes, at man hjælper godt til ude i Christiania med at afskaffe narkotikamisbruket, sådan at man nu er kommet ned på kun at bruge bløde stoffer. Jeg troede egentlig, ministeren var holdt op med den distinktion efter den diskussion, vi havde for nylig i Juridisk Diskussionsklub.

Når jeg læser Berlingske Tidende fra den 26. marts, hvor der står som overskrift: »Hård hash og narko i praksis legaliseret. Politiet magtesløst, siger Ole Espersen«, synes jeg ikke rigtig, ministeren lever op til sit ansvar. Én ting er som lægmand, som en, der ikke har noget med sagen at gøre, at sige: politiet er magtesløst, men at landets justitsminister siger, at politiet er magtesløst over for hård narko og hash, at det i praksis er legaliseret, finder jeg fuldstændig uantageligt for folketinget.

Når man i Politiken for den 25. marts 1981 kan læse: »Hashaktion endt i kaos«, og ser, at politiets fund af et beløb på 50.000 kr. – det var vist 150.000 kr., det drejede sig om – som man mente den pågældende havde på grund af narkohandel, medførte et kolossalt slagsmål derude, hvor politiet måtte trække stavene og kampen bølgede frem og tilbage i flere timer, er det så et tegn på, at disse rare mennesker derude nu er i gang med at hjælpe ministeren med at afskaffe misbrug af narkotika i Danmark?

Voigt (FP):

Med formandens tilladelse skal jeg lige for god ordens skyld oplyse justitsministeren om, at det brev, jeg citerede fra, er fra 1978 og ikke fra 1972-73.

Men jeg vil i øvrigt gerne i forbindelse med det, ministeren her redegjorde for, atter fremdrage et af de mange saglige og relevante spørgsmål, jeg stillede dengang til forsvarsministeren, nemlig spørgsmål nr. 92. Det stillede jeg på baggrund af en artikel, der stod i Aalborg Stiftstidende den 29. oktober 1978, hvor man omtaler, at Københavns politi er ved at lægge sidste hånd på en rapport, der skal bruges i forbindelse med folketingets behandling af Christianiasagen; der skal tal på bordet til politikerne, stod der. Jeg spurgte ministeren, om vi kunne få tilstillet denne rapport, om hvilken der stod, at

den var ved at være afsluttet. Svaret lød: »Politidirektøren i København har til justitsministeriet oplyst, at man har taget initiativ til udarbejdelse af en intern redegørelse om narkokriminaliteten på området med henblik på overvejelse om prioritering m. v. af politiets indsats. Den nævnte redegørelse er endnu ikke færdigbehandlet.«

Det var altså i slutningen af året 1978. Derfor er mit spørgsmål her til justitsministeren: mon ikke den rapport er færdig, og hvad er resultatet blevet af den prioritering, man her henviser til?

Stetter (KF):

Når man taler med medlemmer af ordenspolitiet i og omkring Christiania, får man den besked, at de ikke tør gå ind i Christiania, og at det er med risiko for liv og helbred, hvis de går ind i Christiania. Det er meget godt, at politidirektøren siger, at han er magtesløs, men det gør hans medlemmer af ordenspolitiet altså også.

Giver denne situation ikke regeringen og justitsministeren anledning til overvejelser med hensyn til Christianias fremtid?

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg forstår ikke helt, hvorfor hr. Erlendsson beklager sig over, at jeg, justitsministeriet, politiet og kriminalforsorgen havde sat en hel dag af plus mange dages forberedelser til at orientere retsudvalget og formændene for forskellige andre folketingsudvalg om de bestræbelser, der er i gang på dette område. Jeg synes ikke, det virker helt rimeligt at beklage sig over det og tale om, at det sker i lukkede fora, og at det ikke er tilstrækkeligt. Det er nu engang almindeligt, at man starter med at give et udvalg en redegørelse, når der ikke er aktuel lovgivning på bordet, så jeg synes i stedet for, at man burde takke ikke mig personligt, men de mange, der medvirker til at udfærdige det materiale, som retsudvalget skal bruge den 6. april 1981.

Jeg synes heller ikke, det er rimeligt at gøre mig ansvarlig for en overskrift i Berlingske Tidende. Som det fremgår af artiklen, stammer dens indhold fra det møde, som hr. Erlendsson selv deltog i i Juridisk Diskussionsklub, og derfor ved hr. Erlendsson præcis, hvad jeg sagde og hvad jeg ikke sagde på dette møde.